

ρείας, ἀντηχούσης ὡς στεναγμός, ὁ Πιῶ-της, ἤκουον τὴν χαρμύσινον ἀγγελίαν· καὶ ὁ μὲν ἔσφιγγε τὴν χεῖρά μου ἰσχυρώτατα, ἡ δὲ νεαρά γυνὴ ἐν τῇ ἐγκαρδίῳ της χαρᾷ προσέφερε μοι εἰς ἀσπασμὸν τὰ δροσερά της χεῖλη. Τὸ βλέμμα μου συνήντησε τὸν Πιῶτην, ἀλλ' οὗτος ἐθεώρει μειδίων ὡς ἀνθρώπος πανευδαίμων, ἐκ νόσου ἰαθείς.

Ἐσπέρας ἔτι τινὰς διήλθον ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ καταιγὶς καὶ ἡ βροχὴ καθίστων ἀδύνατον τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονὴν καὶ ἡ τῶν στοιχείων ἐξέγερσις ἐπηύζανε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡσυχου εἰρήνης οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἀπέναντι τῆς θέας πλήρους ἀνθρωπίνης εὐτυχίας.

Πλήρης ἀνθρωπίνη εὐτυχία; Ναί, ὑπάρχει τοιαύτη, ὅσον καὶ ἂν ἀντιλέγωσιν οἱ δυσοίωνοι, ἐν μεγάροις καὶ καλύβαις. Καὶ οὐδενὶ τούτων ἤθελον ἐπιτρέψῃ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ ταύτης, ἀπέναντι τοῦ διττῶς ἰαθέντος Ὁθέλλου μου.

Καὶ αὕτῃ μάλιστα ἀναμιμνήσκει μοι πάντοτε τὴν ἀκμαίαν καὶ ἡλιοκαῆ αὐτοῦ μορφήν, ἀναμέσον τοῦ πυκνοῦ καὶ ἡρέμου κόλπου, ὅταν ἡ θνήσκουσα φύσις καταπληροῖ τὴν καρδίαν μου δι' ἀπαισιῶν προαισθήσεων, αὕτῃ μοι ἐπαναφέρει ἐντὸς τοῦ δωματίου μου τὸν θερινὸν ἥλιον καὶ τὸν ἑαρινὸν ἀέρα, ὅταν οἱ κορακίαι ἀγγέλουσι τοῦ χειμῶνος τὴν ἀφίξιν καὶ ἡ καταιγὶς ἐκσπενδονίζει ἐπὶ τοῦ παραθύρου μου μεμαραμμένα φύλλα.

Π. Δ. ΤΥΤΣΕΚΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΗΓΟΣ

Λιτήγημα

Ὁ γέρω Μανῶλης εἶνε ἀνθρώπος, ὅστις πάντοτε ἀκούεται ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ. Εἶνε ἀνθρώπος, ὅστις πολλὰ εἶδε καὶ πολλὰ ἤκουσεν.

Ἡμέραν τινὰ, ἐπωφεληθέντες τῆς ἑορτῆς, παρηκολουθήσαμεν αὐτὸν ἐξερχόμενον εἰς τὸν συνήθη του μακρυνὸν περίπατον, ἐσπεύσαμεν τὸ βῆμα καὶ προφθάσαντες τὸν ἑχαιρετίσαμεν. Ὡ, εἶνε λίαν εὐπροσῆγορος ὁ γέρω Μανῶλης· τὸν ἐρωτήσαμεν ἂν ἔχῃ ἐργασίαν, ἐκεῖνος δὲ μὰς εἶπεν, ὅτι κάμνει τὸν τακτικόν του περίπατον.

Τότε τὸν παρεκαλέσαμεν νὰ δεχθῇ τὸν καφέ, τὸν ὁποῖον ἐπεθυμοῦμεν νὰ τῷ προσενέγκωμεν. Ἐδέχθη ὁ γέρω Μανῶλης καὶ μὰς ἠκολούθησεν εἰς τι καφενεῖον, ἐκεῖ που ἱδρυμένον ἔξω τοῦ χωρίου.

— Τί τὰ θέλετε, ἔχωμεν μεγάλην ἐπιθυμίαν, τῷ εἰπώμεν, ἀμὰ ἐκαθήσαμεν παρ' αὐτόν, νὰ ἀκούσωμεν κἀνένα ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ σου παραμύθια. Τὰ λέγεις μὲ πολλὴν νοστιμάδα· εἶνε δυνατόν, μπάρμπα Μανῶλη, νὰ μὰς κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν;

— Εὐχαρίστως, παιδιὰ μου, μὰς εἶπε, καὶ τώρα ἰσχυ-ἰσχυ ποῦ εἶδα ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χονδρόξυλο ποῦ βλέπετε μεσ' ἑς τὴ γῆ

χωμένο, θυμήθηκα ἕνα καλὸ παραμῦθι, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ ποιῶμε καὶ ἄλλο κρασάκι.

Ὁ γέρω Μανῶλης τὸ ἡγάπα ὀλίγον τι, ἡμεῖς δὲ εὐχαρίστως ἐδέχθημεν νὰ τῷ προμηθεύσωμεν ὅ,τι ἀπῆται.

— Τώρα, ἀμέσως, εἶπεν ὁ μὲθ' οὐ συνεβαδίζομεν, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε μάλιστα, μπάρμπα Μανῶλη, ποῦ θὰ μὰς διασκεδάσῃς.

Ὁ γέρω Μανῶλης ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν χόρτων, ὡς συνήθιζεν, ἡμεῖς δὲ, ἀκολουθοῦντες τῷ παραδείγματι ἐκείνου, ἀπώθησαμεν τὰ προσενεχθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ σκαμνία καὶ ἐκαθίσταμεν ὡς αὐτός. Ἦρχισε δὲ οὕτω:

— Ποῖος δὲν ἐγνώριζε τὴν γηραιὰν φηγόν, ἥτις ἠγείρετο ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τοῦ χωρίου, δικαίως ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν παρομοιάσῃ πρὸς ἕνα τῶν τῆς ἀρχαιότητος Θεῶν, τῶν καθιερωμένων εἰς φύλαξιν τῶν ὁρίων. Αὕτη ἡύχετο τῷ ἐρχομένῳ ξένῳ, τὸ καλῶς ὠρίσας, αὕτη ὁμοίως ἀπέτεινε τελευταία τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν εἰς ὁδοπορίαν ἐκκινουῦντα χωρικόν.

Τίς δὲν τὴν ἡγάπα; Τὰ παιδιὰ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐξερχόμενα τοῦ σχολείου τῶν ἔσπευδον νὰ παίξωσι περὶ τὸν γηραιὸν κορμόν της. Ὅτε δὲ ἤρχετο ἡ πανήγυρις τοῦ χωρίου, ὅλα τὰ παληκάκια ἐχόρευον ὑπὸ τὴν σκιάν, οἱ δὲ κατὰκοποι γέροντες ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν κεκυρτωμένων ριζῶν της. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀπλοῦν τι δένδρον διὰ τὸ χωρίον ἦτο ἡ Φηγός. Συμμετεῖχε τοῦ κοινοῦ βίου καὶ ὅπως δὲν δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἐκκλησίαν ἀνευ κωδωνοστασίου, οὕτω καὶ τὸ χωρίον ἀνευ αὐτῆς. Πολλοὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν εὐεργετικὴν δύναμιν· ἡ καταιγὶς, χάρις αὐτῇ, δὲν προσέβαλε τοὺς ἀπερίττους οἰκίσκους, ὁ δὲ σύμπικνος θόλος της δὲν ἀφινε τὸν κακὸν ἀέρα νὰ φέρῃ τὸν πυρετὸν εἰς τὸ χωρίον.

Ἐγνώριζε πολλὰ τοῦ χωρίου, διότι ἡ ἡλικία της ἠριθμεῖτο κατὰ αἰῶνας. Οἱ γέροντες δὲν τὴν εἶδον νὰ μεγαλώσῃ, οὔτε οἱ νεώτεροι ἐκείνων. Γενεαὶ ἀνθρώπων παρήρχοντο, ἐνῶ αὕτη ἔμεινε ἡ ἰδία· ἐκείνων μὲν ἐλεύκαζεν ἡ κόμη, ἐνῶ αὕτη πάντοτε περιεβάλλετο ὑπὸ πρασιᾶς· ἡ μεγαλειτέρα ἐκείνων ἱστορία, παραβαλλομένη πρὸς τὴν παράδοσιν, ἥτις ὕφιστατο περὶ αὐτῆς, οὐδὲ τὸ πολοστημόριον δὲν ἦτο. Ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος ἦν μία ὥρα ὁ βίος ἐκείνων. Τούτου ἕνεκα δεισιδαίμων σεβασμὸς κατεῖχε πάντας πρὸς τὴν φηγόν, ὅχι διότι ἦτο καλοκαμωμένη, τούναντίον ρωγμῶν ἐπιμήκεις διέσχίζον τὸν κεκυρτωμένον φλοιὸν της· ὁ κορμός της παρὶστα ἀπεξηραμένον μέτωπον, ἀλλὰ τὸ ἐπερχόμενον ἔαρ ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ ἐκατοντούτου, εἰς δὲ τὸ γῆρας τοῦτο ἀπετυπούτο ἡ μεγαλοπρέπεια. Κισσώδης μανδύας ἠπλοῦτο περὶ τὸν φλοιὸν μέχρι τῆς ἀμαυρᾶς κορυφῆς της, οἱ πλησιέστεροι κλώνες συνέπλεκον τοὺς στεφάνους των, ἐνῶ ὑπὲρ τὴν ὁδὸν ἐξετείνοντο μεγαλοπρεπῶς οἱ κλάδοι, ὥσπερ ἐμελλον νὰ εὐλογήσωσι. Πάντοτε γόνιμος ἡ γραῖα, πάντοτε νεάζουσα, ἔσειε κατὰ τὴν

διεϋθύνσιν τῶν τεσσάρων ἀνέμων τοῦ ὀβλαστούς, ὁ δὲ ἥλιος ἐπὶ τῶν κλαδίσκων της ἐπέχεε τὴν ραδινὴν λαμπρότητα μειδιάματος.

Ἡ ἐπιβάλλουσα ἀπλότης αὐτῆς ἐπέβαλε σέβας. Ἐν αὐτῇ διεωρᾶτο ὁ προστάτης ἀρχὼν· τοῦτο δὲ διότι τὸ δένδρον ἐν τισὶ ὑπέρτερον ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου· μάτην ὁ νῶτος τεντώνεται πρὸ τοῦ γίγαντος. Τὰ φύλλα του μακρότερον ἀτενίζουσιν ἢ οἱ ἡμέτεροι ὀφθαλμοί, πανταχόθεν ἐπιχέει τὴν ζωογόνον αὔραν, ἀλλ' ἐνῶ τὰ πάθη ἐλαττοῦσι τὸν μὲν, ὁ γενναῖος χυμὸς διατρέφει τὸν ἕτερον. Ὁ μὲν πρῶτος ἐξαφανίζεται πολλάκις πρὶν ἢ σημάνη ἡ ὥρα τῆς φρονήσεώς του, τὸ δεύτερον ὅμως τηρεῖ ἐν ἑαυτῷ τὰ τοῦ παρελθόντος μαθήματα. Τὸ δένδρον οὐδέποτε ἔχει τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκην, ἀλλ' οὗτος δὲν παύεται ζητῶν βοήθειαν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀπὸ τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν χρειάζεται τὸ διὰ τὴν κοιτίδα του ξύλον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὑπνώττει μεταξὺ τῶν τεσσάρων σανίδων τοῦ φρετέρου του.

Ἡ φηγὸς τοῦ χωρίου ὑπέφερε τοὺς μηχανηρισμοὺς ἐνὸς σοφοῦ, ὡς λέγουσι. «Εἰμί βασιλεὺς», ἐφώνει οὗτος, «ἐνῶ σὺ ἀπλοῦν τι ἀντικείμενον εἶσαι». Ἡ φηγὸς πῶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ; Ἀφῆκε τὸν ὑπερόπτην σοφὸν νὰ τοποθετηθῇ ὑφ' ἑαυτὴν καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην του, ἠρκέσθη δὲ μόνον νὰ ρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ λεπτὸν ξηρὸν κλάδον. Ἄλλο τίποτε. Ἐκ τῆς πτώσεως τούτου αἱ δίοπτραι του συνετρίβησαν, ὁ δὲ ἀνὴρ οὐδὲ κἂν τὴν ἐπὶ τῶν χαρτίων του ξένην γνώμην ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ. Χωρὶς τις ἐκείθεν διερχόμενος τῷ ἠρώτησε τί ὥρα ἦτο· ἀλλὰ τὸ ξηρὸν τεμάχιον τοῦ ξύλου προσέπεσεν ἐν τῇ πτώσει του ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου του, ὅπερ ἐσταμάτησε. «Δὲν ἤξεύρω», εἶπεν ὁ σοφός· ὁ χωρὶς τότε ἔτεινε τὴν χεῖρα. Τὸ δένδρον διὰ τῶν μηχανημένων κλάδων του ἐσημείωνεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν ὥραν. Ὁ ἀληθὴς σοφὸς ἦν τὸ δένδρον.

Πολὺ καλὴ ἦν ἡ τοῦ προαστείου φηγός. Ἀμὰ ὁ Ἀπρίλιος ἔσπειρε τὰ πρῶτα ἀνθὰ ἐν τῇ ἀναπρασινίζουσῃ χλόῃ αὕτη συνεχάλει παρ' ἑαυτὴν τὰ πτηνὰ. Ἡ βαλσαμώδης ὁσμὴ τῶν καλίκων της καὶ ἡ ἡδύτης τοῦ ψιθύρου της ἐκάλουν εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ἑαρινῆς τέρψεως, οἱ βλαστοὶ αὐτῆς ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν νέων ἐρώτων. Ἡ κίσσα ἐκτίζε τὴν φωλεάν της ἐπὶ τοῦ κλάδου, ὁ δὲ σπίνος ὕφαινε τὸ βρύον καὶ τὸν χνοῦν ἐπὶ ἀδιοράτου ἀγρώστους. Ἡ γηραιὰ φηγὸς ἐθεώρει τοὺς προσφιλεῖς αὐτῇ ξένους μετ' ἀρρήτου χαρᾶς καὶ περιεκάλυπτεν αὐτούς, ὅπως τοὺς εὐαρεστήσῃ διὰ νέου φυλλώματος. Τὸ ἄστυλον ἦν ἡσυχον, καὶ ὅμως αὕτη ἠγρύπνει. Οὔτε ὁ ἱέραξ, οὔτε τὸ ἔντομον ὑπετίμουν τὴν ἀξίαν τῆς ιδιότητός του αὐτῆς· ἡ ἀλώπηξ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φηγὸς ὑπερησπίζετο κάλιον τὰ πουλάκια, ὡς ὁ ἀνθρώπος τὰς ὀρ-

νιθάς του και αντιπαρήρχετο και ἔτερα ἔτι ζῶα εὕρισκον ὅτι ἦν ἀκαμπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις της καὶ τούτου ἕνεκα ἀπέφυγον τὰς πρὸς αὐτὴν σχέσεις, παρὰ τὴν στοργήν, ἣν ἐδείκνυε πρὸς τὰ παῖδια. Ἐὰν κἀνὲν τούτων ἀπεπειράτο ὅπως ἀναρριχθῇ, αὕτη ἐξογκοῦτο, τὸν φλοιὸν της καθίστα ὀλισθηρὸν καὶ οὕτω ἐπιπτε τὸ ἀδιάκριτον εἰς τὰ ἀπαλὰ χόρτα. Ἄν ἡμπορεῖ κἀνὲς μαθητής, ὥς ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τὸ δένδρον ἀμέσως ἀνέφυε κλαδίσκον ὀξύν, ἐσκόπευε τὸ πανταλόνιον, ὃ δὲ ἔνοχος οὐδὲν ἕτερον εἶχεν, ἢ νὰ φύγῃ μὲν δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ τὸν τῆς φυγῆς του μάρτυρα.

Τὰ εὐνοούμενα ὑπ' αὐτῆς ζῶα νύχαρίστουν αὐτῇ διὰ τῶν σκιρτημάτων καὶ βελασμαμάτων αὐτῶν. Ἐφρόντιζε μὲν καὶ δι' αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνει καὶ τοὺς χριστιανούς τοῦ χωρίου, τοὺς φίλους της. Ἡ πατρικὴ καρδιά γινώσκει νὰ διαμελίζηται. Εἰς πᾶσαν ὥραν ἐσκέπτετο καὶ δι' ἡμᾶς. Ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἔγερσιν τοῦ βοσκοῦ, ὅταν ἦν καιρὸς ἵνα τὰ πρόβατα βοσκήσωσι. Ἄν κἀνὲς μεθυσμένος καὶ βραδύνας τὴν ἔλευσιν ἐζήτει ἔριδας, ἡ φηγὸς μας, καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἀνθρώπου, τὸν ἔκαμνε νὰ παγώνῃ ἀπὸ τρομάρα ἀπλώνουσα γιγαντώδεις σκιὰς ὑπὲρ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Μὴ δὲν ἐγρηγόρει καὶ διὰ τὴν τιμιότητα τῶν κορασίδων;

Πολλαὶ μητέρες οἰκογενειῶν τῇ εὐχαριστοῦσιν ἐπὶ τούτῳ κατὰ διάνοιαν σήμερον καὶ ἡμποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν. Καὶ ἂν ποτὲ συνέβαινε κἀνὲν παληοκρίτισσιν νὰ τὰ ταυράξῃ μὲ κἀνένα ἐρωμένο του καὶ νὰ σφυκταγκαλιασθοῦν πίσω ἀπὸ τὸ χανδάκι ἡ φηγὸς τὰ κλαδιά της ἀμέσως ἐκινούσε μὲ τρόπον ὅστις ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐνομιζέτο ὡς σημεῖον κινδύνου καὶ τότε τὰ ὑπ' αὐτῆς πτηνὰ καὶ ἰδίως αἱ κίσσαι ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωνὰς των· ἐν ἀνάγκῃ ἐμυκᾶτο ὑποκώφως ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν ριζῶν, τὸσον πολὺ καὶ καλὰ, ὥστε ἐπὶ τέλους τὸ τρελλοκρίτισσιν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ εἶδαν καὶ ἐνῶ ὁ ἐρωμένος της τῶκοφτε λάσπη, ἐκείνη γύριζε πίσω ἔς τὴν καλύβη. Κἀποτε πάλιν ἂν τύχαινε ν' ἀφεθῇ κἀνὲν ραβασάκι ἔς τὸν κορμό της, τὸ ἔλεγε αὕτη ἔς τὸν ἀέρα καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως τὸ ἔπερνε καὶ τῶριχεν μέσα σένα πλησιόχωρο ἔλος· ὅλοι οἱ γέροντες τὸ ἠξεύρουσαν καὶ τὸ διηγοῦνται.

Ἄλλ' ἂν καὶ πάντοτε κατεδίωξε τοὺς κακοὺς ἔρωτας τὸ δένδρον μας, δὲν ἔκαμνε ὁμῶς τὸ ἴδιο καὶ διὰ τοὺς πιστὰ ἐρωτευμένους, ὡς καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας. Πολλὰ περὶ τούτου παραδείγματα ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ἐν μόνον θὰ παραθέσωμεν. Ὅλοι τοῦ χωρίου ἐνθυμοῦνται τὸν Γιάννη ποὺ τὸν ἐφώναζαν ἔς τὸν καιρὸ του τὸν Μικρογιάννη. Ἦν εὐμορφὸ παιδί, φρόνιμο, γερὸ ἔς τὴ δουλειὰ καὶ δὲν ἴσχυε τὸν πατέρα του ἔς τῆς ταβέρνας· ἦτο, τέλος πάντων, παληκάρι, καθὼς πρέπει. Ἀπὸ τὸν πλούσιον ὡς τὸν πτωχόν, ὅλοι τὸν παينوῦσαν καὶ τοῦ ἔκαμναν τραπέζια, δι' αὐτό, ἅμα ἔμαθαν ποὺ κάθε κυριακὴ ἐσυντρόφευε τὴν Τριανταφυλλιά μετὰ τὴν

ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκείνη ἐκαμάρωνε γι' αὐτὸ ἔς τὸν δρόμον, πῆρε καὶ ἔδωκε τὸ χωριὸν καὶ ἡ ὁμιλίαις τοῦ χωριοῦ γι' αὐτοὺς ἐγίνονταν. Αὐτὸ τὸ φρόνιμο παιδί, ἔλεγε, νὰ τὰ ταυράξῃ μὲ μιὰ ξεμυαλισμένη. Αἱ καλαὶ γλῶσσαι τοὺς συγχωροῦσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑπώπτευσεν τίποτε, γιὰ τὴν θαροῦσε ὅταν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅλους. Τόσφ τιμὸς ἦτο, ὥστε δὲν ἡμποροῦσε νὰ πιστεύῃ καμμὲν ἀπάτη, γι' αὐτὸ ψυχῇ καὶ σώματι παραδόθηκε ἔς τὸν ἔρωτά της, ὅταν νέος ποὺ μιὰ φορὰ ἔχει σκοπὸ νὰ κάμῃ ἔρωτα.

Ἡ Τριανταφυλλιά ὁμῶς ἐκύταζε συγχνὰ ὅτὸν καθρέπτη της καὶ ὕστερα ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της ὅτι ὁ Μικρογιάννης ἦτο καλότυχος, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐννοοῦσε νὰ παῖξῃ κάμποσον καιρὸ μαζὶ του.

Μετὰ τὸ συνειθισμένο κυνηγητὸ καὶ κρυφτὸ τὰ ταυράξαν ὅτ' ἄρα, ὁ δὲ Μικρογιάννης γύρεψε χαρὰ τὰ Θεοφάνεια, ἀλλὰ τὸ κορίτσι, ἐπειδὴ ἐσυλλογίστηκε τοὺς χοροὺς ποὺ θὰ ἔχανε τῆς ἀποκριαῖς καὶ ὅλο τὸν χειμῶνα, ἔριξε τὴν ὑπόθεσιν ὕστερα ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Ὅσφ κ' ἂν λυπήθηκεν ἐκεῖνος, ὅταν τρελλὸς ποὺ ἦταν ἀπὸ ἔρωτα, συγκατένευσε καὶ θέλει καὶ δὲ θέλει φάνηκε πῶς εὐχαριστήθηκε. Ἐκείνη ὁμῶς τὸν καλομεταχειρίζετο. Μετὰ πολλὰ οἱ ἀρραβωνιασμένοι μας συνείθισαν νὰ ἔρχωνται κατ' ἄπ' τὴν φηγὸν καὶ ἐκεῖ πὰ νὰ τὰ λέν γλυκά - γλυκά. Αὐτὸς ἀνεστέναζεν, ἐκείνη γελοῦσε· ποῖο φοβιτσάρης ἄπ' αὐτὴν ἦτο ἐκεῖνος. Τὸ δένδρον οὐτε τὸ φιλὶ τοὺς κἀν ἐνοίωσε, τὸ παληκάρι συλλογίζετο νὰ τὸ γάμο. Ναι μὲν τοὺς ἐσκίαζεν, ἀλλ' αὕτη ἦν ἡ ἀποστολὴ του διὰ τοῦτο εὐχαριστεῖτο· καὶ ὅταν τὰ δύο τρυφῶνιά μας ἠθέλησαν νὰ χαράξουν ὅτ' ἡ φλογὺς τοῦ ἐπάνω μιὰ καρδιά, τοῦτο δὲν ἀντιστάθηκε, ἀλλὰ μᾶλλον παραμέρισε τοὺς κλαδίσκους του, ὡς ἀπὸ χαμόγελο παραμερίζουν γεροντικὰ χεῖλη. Ἠρχονταν ἐδῶ κάθε βράδυ ὁ Μικρογιάννης τίποτε ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε ἀπὸ τὸν παρὰδαιστο τοῦ Θεοῦ. Μιὰ κυριακὴ ὁμῶς ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἐφάνηκε. Ἀλλὰ εἶχε πρόφασιν, γιὰ τὴν ἔδρεχε. Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλιν δὲν ἐκράτησε τὸν λόγον της, μιὰ μέρα μάλιστα ἡλιος, χαρὰ Θεοῦ, γύρεψε καὶ τότε νὰ τὰ καταφέρῃ καὶ εἶπεν ὅτι τὸ ἀδέρφι της ἔβγαζε δόντια. Μιὰ μέρα πάλιν, τρίτῃ ἀπουσίᾳ καὶ τότε πάλιν ἐπροφασίσθη. Μὲ τὸν καιρὸν ἔρχισε νὰ μὴ ὑπακούῃ καὶ ἂν κἀποτε πηγαινε, τὸ ἔκαμνε μὲ πολλὴ βία. Τὸ καὶ μένο τὸ παληκάρι! Μολονότι τὸ δένδρον ἐχορήγει τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων του καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἡ καρδιά δὲν ἐκτυποῦσε πλέον, ἐνῶ ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἐνεφανίζετο κατὰ τὸ σύνθημα. Αἱ γείτονες πλέον ἔχασαν τὴν ὑπομονὴν των καὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν περίλυπον νεανίαν:

— Ὡς πότε παληκάρι θὰ ἦσαι βλάκας; τῷ εἶπον, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ σου ἔδω καὶ δύο μῆνες τὴν βλέπομεν ποὺ τὰ χεῖ με ἄλλον.

Ὅταν τις ἀγαπᾷ εἶνε καὶ ζηλότυπος·

καταντᾷ ὠχροκίτρινος καὶ ὅλο παραμονεύει. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Τριανταφυλλιά εἶχε νέον ἐραστὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡς ἐκείνη, ξεμυαλισμένος καὶ δυσφημισμένος, δὲν ἐννοοῦσε νὰ γένεταί λόγος περὶ γάμου. Ὁ ἀπατηθεὶς ἐκτυπήθη κατακαρδα. Ὡς Τριανταφυλλιά, εἰς ποῖαν μανίαν ὑπέκυψεν, ὥστε νὰ μὲ καταστρέψῃς, ἔλεγε στεναζὼν ὁ ἀτυχής.

— Ὅχι, ἀπεκρίνετο ἡ φηγὸς, ἡ προδοσία τῆς Τριανταφυλλιάς δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάξῃ· τὸ ἐλάττωμα δὲνεῖνε αἰνίγμα. Γυνή, ὡς ἐκείνη, πάντοτε ἀγαπᾷ τὸν ἀγαπῶντα αὐτήν, διότι μόνον εἰδῶλον τῆς λατρείας της ἑαυτὴν θεωρεῖ. Ἡ καρδιά τῆς λογικῆς δὲν διοικεῖ αὐτήν. Μεθ' ἀπὸ τῇ χαρὰ της ὅτι κάμνει τὸ ἔρωτα, ἀλλ' ἀδιάφορον μὲ ποῖον, ὥσ' ὁ μεθυσμένος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς αὐτὸς πίπτει.

Τὸ δένδρον εἶχε δίκαιον. Οἱ πατέρες μας, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον νὰ τακτοποιῶσι μὲ γνώσιν τὰς ὑποθέσεις των, ποτὲ δὲν ἔλεγον ὅτι ἡ καρδιά εἶνε ἔνοχος εἰς ποταπὰς περιεργείας, ἀλλὰ περιωρίζοντο νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ δεῖνα ἔχει τὸν διάβολον μέσα του, ἐνῶ σήμερον οἱ σοφοὶ μας λέγουσι τὰ τοιαῦτα ψυχολογίαν, ἴσως καὶ αὐτὸ εἶνε μία πολιτικὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Μικρογιάννης ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὴν φηγόν, καὶ ἤρχισε νὰ μέμφηται αὐτήν, διότι ἔθρεψε τὰς χιμαῖρας του καὶ ἐστέγασε τὸσάκας τὴν ὑποκρισίαν. Δυστυχῶς! καὶ ἡ γρηᾷ μας Φηγὸς πρώτη ἠπατήθη. Αἰφνης τὸ παληκάρι σηκώνεται ἀγριωμένον:

— Ἐδῶ, εἶπε, ἔς αὐτὸ τὸ μέρος ἐπίστευσα εἰς τὸν ἔρωτα, ἐδῶ θέλω ν' ἀποθάνω.

Ἐτοίμασε λοιπὸν σχοινί, ἔκαμε θηλειὰ καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν χαμηλὸν κλάδον τῆς ἐμπίστου του.

Ἡ φηγὸς λοιπὸν ἐχρησίμευσεν ὡς ἀγρόνη εἰς τὸ καλλίτερον παιδί τοῦ χωριοῦ! Τὸ στέλεχος της ἐρρίγησε καὶ δύο φύλλα ἔπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος, κάτω ἀπὸ τὴν κορυφήν, ὡς δύο δάκρυα. «Πῶς; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ φηγὸς, ὁ Μικρογιάννης ν' ἀποθάνῃ, μάλιστα δι' ἐμέ». Δὲν ἡμπούρεσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ, ὅθεν ἐθραύσθη εὐθὺς ὁ κλάδος, ὁ καλλίτερος ὅλων τῶν λοιπῶν τοῦ δένδρου. Ὁ ἀπηλπισμένος τότε κατεκάθισεν ἐπὶ τῆς χλόης, ὅτε δὲ ἐνύκτωσε, τὸ δένδρον διὰ τῆς δρόσου του τὸν ἐζωογόνησε.

Ποτὲ δὲν ἀποπειροῦται κἀνὲς δύο φορές ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ παληκάρι ἀπεφάσισε καὶ ἔγινε στρατιώτης, ὥστε νὰ καταπνίξῃ τοὺς στεναγμούς του εἰς τὸν κρότον τῶν κανονίων.

Ἐνῶ δὲ διέτρεχε τὰς χώρας ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ἄφηνε τὴν Τριανταφυλλιάν ὁ διαφθορεὺς ἐραστής της. Τὸ ὄνειδος τοῦ παρόντος τὴν ἔκαμνε νὰ λυπῇται διὰ τὸ μέλλον. Ἡναγκάσθη νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Μικρογιάννην, ἡ ὑπερηφάνειά της ἐκεῖ τὴν ἐσπρωχνεν· ἐπειδὴ δὲ ἦν πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τῶν ψευδολογιῶν, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κατορθώσῃ κατὰ τι. Ἐνίστε ὑποκύπτουσιν

εἰς τὴν ἀνάγκην, ἣν οἱ δυστυχημένοι αἰσθάνονται πρὸς μετάνοιαν, κατέφευγεν ὑπὸ τὴν φηγὸν καὶ ἔκαιε.

Ὅταν ὁ Μικρογιάννης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν μὲ τὴν ἀφασί του μέσα ἔς τὸν τενεκὲ καὶ μὲ πόδια χωματιασμένα, ἐστάθηκε ἔμπρὸς ἔς τὸν παλαιὸν του φίλον, τὴν φηγόν, εἶδε τὸν κλάδον ριγμένον ἐκεῖ πλησίον, ὅστις εἶχε σπᾶσθαι τότε διὰ τὴν σωθῆ αὐτὸς καὶ εὐλαβῶς ἀπεκαλύφθη, κρατῶν δὲ τὸ πιλίκιον ἀνὰ χεῖρας ἴστατο.

— Ὡ! σὺ ἐδῶ! σὺ ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ἡ τῆς νεότητος μνηστὴ πῖπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

Ὁ στρατιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐγωνίας.

— Τριανταφυλλίξ, σύ!

— Ναί, ἐγὼ! δυστυχῆς ἐγὼ σὲ ἀνέμενον, Ἰωάννη, σ' ἐπρόδωσα, ἀλλ' ἐτιμωρήθην, συγχώρησέ με.

Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔρωτος, ὅλαι αἱ ψευθεῖσαι ἐλπίδες, ὅλαι αἱ ὁρμαὶ τῆς συμπληθείας ἀνεκινήθησαν ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἀγνοῦ θύματος ἡνοῖξε τοὺς βραχίονας ὅπως δεχθῇ ἐν αὐτοῖς τὴν μετανοοῦσαν ἀλλ' ὅτε τὸ ὑπὸ ἐτέρων φιλημάτων μέτωπον κατέστη χλιαρὸν ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ, φρίκη ἀπερίγραπτος τὸν κατέλαβε. Ἐσπρωξέ τὴν Τριανταφυλλίξ, τῇ εἰδείξεν τὸ χωρίον διὰ τοῦ δακτύλου, ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνος περιέσφιγγε τὸ ἀγκυπητὸν τοῦ δένδρου καὶ κατέπεσεν.

Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἐννοήσῃ οὔτε τὴν εὐτέλειαν τῆς συγγνώμης, οὔτε τὴν παραμυθίαν τῆς λήθης· καθ' ἑκάστην δὲ ἐπανήρχετο ἵνα φέρῃ τὴν λύπην εἰς τὴν σκιάν τοῦ πιστοῦ του φίλου.

Ἡμέραν τινὰ τὸ δένδρον δὲν τὸν εἶδεν ἐπανελθόντα, τὴν δὲ ἐπιούσαν οὐδὲν εἶδεν ἐκτὸς τεσσάρων χωρικῶν μεταθινόντων εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως.

Ἡ Τριανταφυλλίξ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν τολμᾷ νὰ περάσῃ μετὰ τῶν ἐραστῶν τῆς πρὸ τῆς φηγοῦ ἡ θλίψις τῶν κλάδων δύναται νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐρυθρίασθῃ.

Ὁ φύλαξ τοῦ χωρίου, ὁ προστάτης του, ἡ φηγὸς δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ κάτοικοι τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἠγάπησε τὴν ἀπέκοψαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἔκοψαν ἵνα ἐγεῖρωσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς οἶνοπωλεῖον. Ὁ κορμός τῆς ἐστέναξεν, ἡ κορυφή τῆς ἐκυλίσθη εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου, οἱ ξυλοσχίσται ἐσκόρπισαν τὴν κόριν τῆς εἰς τὸν ἀέρα, δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ μεγαλείτεροι τῶν κλάδων τῆς ἐπλήρωσαν τὰ κάρα, ὁ δὲ Φίλος, καλὸς ἔτι καὶ μετὰ θάνατον καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ ἔκλινε τὰ τελευταῖά του μέλη μέσ' τῇ γωνίᾳ διὰ νὰ θερμανθῶσιν ἄνθρωποι ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν χιόνων.

Ὅτε δὲ εἶχεν ἀναρθῇ τὸ πῦρ ἠκούσθη τελευταῖος τριγμός, ὅπερ ἐσήμαινεν ἀποχαιρετισμόν, μακρὰ ὑποκύκνος γλῶσσα ἠγέρθη, φλόξ ἐναέριος καὶ μυστηριώδης ἦτις ἐλικοειδῶς ἐξώρμα, ἦν ἡ ψυχὴ τῆς φηγοῦ ἀφιπταμένη.

Ἡ τοῦ χωριοῦ φηγὸς, πικιδίξ, ἐπανε-

λαβε μετὰ μακρὰν παύσιν ὁ Γέρω-Μανώλης, εἰς κανένα κακὸν δὲν ἔκαμε· καλὴ ἐν τῇ θλίψει ὡς καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ὑπῆρξε, τὸ τοῦ Θεοῦ αἰδίδον φῶς ἐνυπῆρχε, εἰς τὸ δένδρον τοῦτο. Δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς σποδοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου;

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον. ἡμεῖς δὲ εὐχαριστήσαντες αὐτὸν ἀπήλθομεν μετὰ τὰς ποικίλας ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκομίσκαμεν.

[ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Δ. Γ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ζωῆν Π. Ἀλιβιζάτου, Μελομένην Βάμβα, Ἐλένην Βούλγαρη, Καν Στασινοπούλου, Μαρῖαν Κοκκόλη, Χαρίκλειαν Δ. Παρασκευᾶ, Διαμαντίναν Φραγκοπούλου καὶ κκ. Ἰω. Σ. Γαλάτην, Γ. Γερασμίδην, Θεόδ. Πρωτοπαπᾶν, Γεώργ. Πανταζόπουλον, Ἀστέριον Σγουρόν, Ἰω. Α. Φωκᾶν, Ἀνδρέαν Μποσόνην, Γεώργιον Μαράτον, Ν. Μ. Τρίκαρδον, Μ. Ι. Λοβέρδον, Μοσχολέοντα Πανᾶν, Νικ. Μ. Χαριτάτον, Π. Μακροκέφαλον, Παναγὴν Δ. Ἰγγλέσην, Γεράσιμον Μ. Στελακάτον, Σπυρ. Μ. Κλαδᾶν, Ἰερώνυμον Κονιδάρην καὶ Σπ. Γιαννουλάτον, ἱατρὸν. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου Περιδικιοῦ, τοῦ πρὸ ἐξαετίας ἤδη τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενου, γνωστὸτάτου δὲ καὶ ἀγκυρητοῦ καταστάντος εἰς τὸ ἀπανταχοῦ ἑλληνικὸν κοινόν, πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ καὶ ἀντὶ τῶν δύο καθ' ἑβδομάδα φύλλων, κατὰ Πέμπτην δηλαδὴ καὶ Κυριακὴν, θὰ ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς προσηοῦς Κυριακῆς εἰς 16 σελίδας κατὰ Κυριακὴν. Εὐτυχῶς ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶνε ἐπὶ τὰ κρείττω, ὑπαγορεύεται δὲ ἐκ λόγων ριζικῆς βελτιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως, ὡς θὰ κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται. Θέλοντες ν' ἀπορύγωμεν τὴν μονοτονίαν, ἥτις ἠδύνατο διὰ τοῦ χρόνου νὰ προκύψῃ, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως ἔργων ἀποκλειστικῶς ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τοῦ μυθιστορήματος καὶ τοῦ διηγήματος, ἀπεφασίσσαμεν νὰ εἰσπαράγωμεν εἰς τὸ φύλλον μας τερπνοτέρων καὶ ὑγιεινέων ποικιλιῶν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύονται εἰς αὐτὸ καὶ περιηγήσεις περιεργόταται καὶ περιγραφαὶ ξένων καὶ ἀγνώτων χωρῶν καὶ ἐκθέσεις δραματικῶν ναυαγίων καὶ διηγήσεις θηρευτικῆς πλήρεις ἐνδιαφέροντος καὶ παντοῖα ἄλλα εὐχάριστος καὶ ἀξιανάγνωστος ὕλη. Ἡ προσθήκη αὕτη καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς ὕλης δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ μυθιστορήματος, διότι ταυτοχρόνως τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δὲν θὰ παύσῃ δημοσιεῖν πάντοτε δύο μυθιστορήματα καὶ διηγήματα ἀληθῶς ἐκλεκτά, τῶν μᾶλλον διχαικρινέων ξένων συγγραφέων.

Ἄλλ' ἡ μεταρρυθμίσις δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ. Ἐπιθυμοῦντες ἕως τέλους νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ πρόγραμμά τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ ρητὸν «τὸ τερπνὸν σὺν τῷ ὠφελίμῳ» πρόγραμμά, τὸ ὅποῖον πολλοὶ μὲν ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ὀλίγοι κατορθοῦσι νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν, ἰδοὺ ὅτι εἰσπαράγωμεν καὶ νεωτερισμόν, τοῦ ὁποῦ ἡ χρησιμότης εἶνε ἀδιακρίλονείκητος. Κατὰ πᾶσαν δεκαπενθήμεριαν θὰ δημοσιεύεται ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ἐπιθεώρησις σαφὴς καὶ λεπτομερὴς τοῦ Γυναικείου Συρμού, συνοδευμένη, ἔστιν ὅτε, καὶ ὑπὸ ὠραίας ὀλοσελίδου τοῦ συρμού εἰκόνος. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φιλόκαλος οἰκοδόσποινα δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀνατρέχῃ εἰς εἰδικὰ ξένα περιοδικά, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἑβδομαδιαίου οἰκογενειακοῦ καὶ εὐχαρίστου ἀναγνώσματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων θὰ ἀρύηται καὶ τὴν ὠφέλιμον ταύτην γνῶσιν.

Τοιοῦται εἶνε αἱ μεταρρυθμίσεις, ἃς εἰσάγομεν εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀπὸ τῆς προσηοῦς Κυριακῆς. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἐκ μακρῆς πείρας ὅτι τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν τηροῦμεν ἀπαραγκλίτως, δύνανται δ' ἐπομένως νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι αἱ ἐπαγγελίαι αὗται θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀνελλιπῶς. Ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἐτέρου μετὰ θάρρους χωροῦμεν εἰς τὴν ἐγκρίνισιν τῆς ν. κς περιόδου τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀκαρδάντως πεποιθότες ὅτι ἡ γενναία ὑποστήριξις καὶ ἐνθάρρυνσις, ἥς ἀνέκαθεν ἔσχε πρὸς τῷ δημοσίῳ τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, δὲν θὰ λείψῃ αὐτῷ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων δημοσιεύονται:

Ἑρωτικὴ Σελίς, ἠθικώτατον καὶ συγκινητικώτατον μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου συγγραφέως **Αἰμυλίου Ζολᾶ**.

Ἡ Βρασιλιανή, δραματικώτατον καὶ μὲ ὠραίας ὀλοσελίδους εἰκόνας κοσμούμενον μυθιστόρημα ὑπὸ **A. Matthey**.

Ἰσπανία, ὠρὴ καὶ μαγευτικώτατη περιήγησις εἰς τὴν ρωμαντικὴν ταύτην χώραν ὑπὸ δὲ **Ἀμείσης**.

Ταξιδιον χάριν ἀναψυχῆς, ἀμερικανικὸν διήγημα.

Κωνσταντίνος Μαυδάνοβιτς, διήγημα.

Σιδηροδρομικὸν Μυθιστόρημα, χαριστάτη σκηνή, ἐν ἣ μετὰ πνεύματος ὅλως προσινοῦ σκιαγραφεῖται ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

Τὸ Ψέλλιον, διήγημα.

Κοινωνικαὶ Σελίδες, ἐκ τοῦ ἡμερολογίου πτωχοῦ σπουδαστοῦ.

Ἡ δυσανάγνωστος ὑπογραφή, διήγημα.

Τὰ ταξίδια τοῦ Νικολάου Φανιέν, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ὁ Βρυκόλακας, ἀντολικὸν διήγημα.

«Τίς εἶ!» ἄλτ, διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.

Εἰδύλλιον, διήγημα **Ἀλεξάνδρου Δουμά**. κτλ. κτλ. κτλ.